

НИК КЕЈВ

У НОЋИ ПЛАМЕНА И БУКЕ

ДА ЛИ МЕ ВОЛИШ?

Нашао сам је у ноћи пламена и буке,
дивља звона грмела су на дивљем небу,
знао сам надаље од тога трена
волећу је док ме мразне смрти не озебу.
Пољупцем сам својим одагнао хиљаду суза
моје госпе од Разноврсних Јада,
неке искане, неке зајмљене, неке крадене,
неке чуване за час када сутрашњица завлада.
Блештала је сребрна звезда у бескрају мрака тог
и удари звона са капеле проламали су се динг-донг...

Да ли ме волиш... као што ја волим тебе?

Била ми је дарована да поправим омашаје,
и слагао сам крај ње својих подвига рој,
изгледао сам ипак тако трошан и мален,
открио сам Бога и све Његове ђаволе у њој.
У мојој је постељи изгонила невремена снежна,
варљиво је сунце над главом њеном плануло,
сасвим пун светлости – како се и сама звала –
њена сенка била је оштра, рашчупана, метежна.
Очајно упетљан растао је љубавних нам гласова слог
и удари звона са капеле проламали су се динг-донг...

Да ли ме волиш... као што ја волим тебе?

Имала је срце пуно љубави и оданости,
ум јој познавао самовољу и грозу тешку,
и покушавам, да, заиста покушавам
али чиним грр, драга, увек чиним грешку.
Зато дођи, нађи ме, дражесна једина моја,
на земљи лежим, на њеном самом талогу,
ах, она долази стишавши сва сунчева поја,
крв окомито јуриша у нутрини њених ногу.
Улубљен и сакат чамио је на небесима Месечев рог
и удари звона са капеле проламали су се динг-донг...

Да ли ме волиш... као што ја волим тебе?

Све су се ствари ближиле своје завршетку,
изгубићу је – знао сам пре него што сам је срео –
смерао сам, кунем се, да будем добар према њој,
да је не повредим, заклињем се, над тим сам бдео,
луде наруквице на руци јој и глежњу јечале су као гонг
и удари звона се капеле проламали су се динг-донг...

(ДА ЛИ СИ ТИ) ОНА КОЈУ САМ ЧЕКАО?

Док си прилазила ближе, осетио сам тебе, драга,
знао сам да ћеш ме наћи – сламала је жудње снага.
Јеси ли ти моја судба? Указујеш ли се овако сада?
Огрнута капутом, са сузим очима?
Узми тај капут, мила, и баци га на тло:
Да ли си ти она коју сам чекао?

Док си непорециво тако ступала ка мени,
душа ми би утехе, вере пуна у тој трени,
да на време ће срце наградити за све сени,
и свим наличјима лица открити...
Седео сам, видео – крај доба ледног се знао:
Да ли си ти она коју сам чекао?

Читави су светови стварани од туге,
од чежњивих жеља рађана чуђења фуге,
то су само сићушне сузе, нек' се пролију дуге,
главу своју ослони на моје раме...
Изван мог прозора враг је светом секао:
Да ли си ти она коју сам чекао?

О, па то ћемо знати, зар не?
Звезде ће на небу у распрснућу да расту
О, ал' тога ипак неће бити, није ли тако?
Звезде засијају на часак и потом згасну...

Постоји човек чија дела у чуда залазе,
иако очи моје о прилици му само снивају,
говорио је они што траже – налазе,
и што куцају уведени бивају.
Мислим о теби у покрету
како обриси твоји уз мене стају,
и како те све малене ствари предсказују...
Дубоко у телу зов кроз крвне жиле је текао:
Да ли си ти она коју сам чекао?

У МОЈЕ НАРУЧЈЕ

Не верујем у Бога који интервенције ствара,
али ти верујеш, драга, знам.
Да верујем, клекнуо бих и замолио га
када се ради о теби, да не умеша му се плам.
Да не такне ни влас са твоје главе,
остави недирнутим твог бића сазвучје,
и ако осети да треба тебе да упути
онда нека те упути у моје наручје...

У моје наручје, Господе,
у моје наручје...

И не верујем да анђели постоје,
док те гледам, ипак питам се је ли тако.
Да верујем, сазвао бих све њихове броје,
и молио се да на те пази њихово око.
Да сваки за тебе запали свећу,
пут ти учини проходним и јасним,
да хода, налик Христу, у милости и љубави
и води те у моје наручје...

У моје наручје, Господе,
у моје наручје...

Али верујем у љубав,
и знам да у њу верујеш и ти.
И верујем да постоји некакав пут
којим можемо да корачамо, ја и ти.
Зато настојте да свеће вам горе,
пут да јој траје у чистоти и сјају,
да повраци њени стални низ творе
увек и у векове векова...

У моје наручје, Господе,
у моје наручје...

И ВИШЕ СЕ НЕЋЕМО РАСТАТИ

И више се нећемо растати,
потребе за тим више бити неће,
и више никада нећу, драго срце, казати
ја сам сâм, она без мене даље креће...

И више се нећемо растати.
Уговори су начињени,
на прсту је прстен закључан,
и никада више моје писмо неће почети
жалосно или у зимски период хучан...
И више се нећемо растати,
све су ратне секире сада закопане,
и све ће птице твом срцу
певати
на гранама...

И више се нећемо растати.
Твој командни ланац
утихнуо је сада.
И све те птице
твом би дивном срцу певале
свакако тада...

Господе, остани крај мене,
светла твоја нека не гасну,
никада нећу бити слободан
ако нисам слободан у овом часу...

Господе, остани крај мене,
светла твоја нека не гасну,
од слободе до сад видех само сене,
о чему то говориш у овом часу?

Јер више се нећемо растати,
и више се нећемо растати...

ТУЖНА ЖЕНА

Оженио сам вољену на дан помрачења,
смелост јој пријатељи наградише даром бодрења,
сад кад ноћи постају дуге и годишње се доба мења,
гледам моју тужну жену
која цвеће своје нечујно негује,
која нечујно негује своје...

У реци што мами висока је вода,
и завет сам дао, ал' да га испуним не могах,
и вапај птица растреса дрхтаје грозота
у мени и мојој жалној жени,
која намештај наоколо помера,
која намештај наоколо помера...

Седимо сада испод тисовине упетљане, чворне,
и око ципела дивљи нам се зумбули хитро ломе.
Сећање на издајничке наговештаје оне
прилази к мојој милој, тужној жени,
која дане на својим прстима броји,
која дане на својим прстима...

Хајде, помози ми, драга,
хајде, сада...
Хајде, помози ми, драга,
слеп бејах тада...
Дуго и високо овде расте трава,
Извијена ка небу да се с њим спаја,
Облаци бели у силини ковитлаја,
Хајде, сада, помози ми, драга,
био сам слеп...
Будала сам био, драга,
био сам слеп...
Плаховит је ветар синоћ разносио,
дрвеће тамно равно до тла косио,
цвет је њихов у такав звук прснуо
да сопствене мисли нисам чуо, драга...
Био сам слеп,
Био сам будала...

КАПИЈЕ ВРТА

Поред бршљаном обраслог прозора
Анђела,
низ Атенијам Лејн све до катедрале
по гробљу сам лутао,
неко време тамо провео и мислио
освом повратку капијама врта.

Одбегли оци, клонула деца, скромне мајке,
одметници и суицидни љубавници,
костима обичним напуњени, посллагани сандуци,
спутаних замисли и нада нагло смрвљених знаци,
у несретним редовима, све до капија врта,
у потиштеним редовима, све до капија врта,
у несретним редовима, све до капија врта...

Хоћемо ли се срести на капијама врта?

Подно торња и страхотне му, грозоморне сени
звоно са *Свeй̄тōг̄ Едмунда* вест о часу шаље мени.
Обазрех се и видим – тамо ме чекаш у тај мах,
на зрацима сунца разабирам бића твога дах,
тако живог и надвијеног над капијама врта.

Анђелима препусти места ова древна,
нек свеци брину о миру црквених голема,
и уснуле остави земљи тако хладној
јер пребива Бог у руци овој даној
док отварамо капије врта...

Хоћемо ли се срести на капијама врта?

МРАЧНИЈЕ СА СВАНУЋЕМ

И тако сам мислио да у крајњу шетњу кренем право,
талас јавног мњења почео је да јењава,
суседи, хваљени били, празнословили су ипак само,
могао сам да видим њихова престрављена лица
и кроз капију пиљење што се због мене удешава.

Стремио сам ка финалу свега, некој врсти окончања,
време је брзо текло, надао се нисам да ухватим му траг,
мислио сам о пријатељима који скончаше услед експонирања
и сећао се других уснутих што им недостајао аплауз драг.

И у својим најбољим ципелама напред низ улицу сам ходио,
застао код цркве, пробијао се кроз гомилу као особа свака,
иза мојих стопала љубав је ступала, задихану сам је водио
док звоник је парао стомак маленог, самотног облака.

Седео сам унутра са чежњом за Богом која мрви,
разгледао слике на странама књиге у кожној корици,
нашао вунено јагње како дрема у истеченој крви,
и Исуса са шкргама што дрхти на рибаревој удици.

Драга,
Чини се да тако много
времена је прошло откада тебе нема...
И ја
морам да кажем тачније
да са сванућем постаје још мрачније.

Вративши се на улицу видео сам сунце крупно, насмејано,
био је Добар дан и Зао дан и све је било светло и свеже,
и све ми се чини да је највеће уништење почињено
захваљујући онима којима избори између ова два не леже.

Аматери, дилетанти, плаћеници, каубоји, клонови,
улице шкрипе под ситним Цезарима, Наполеонима и шоњама
са бетонским блоковима и танким пластичним телефонима
броје они на прсте, а мрве им бораве пред прочељима.

Прошао сам крај твог врта, међу цветовима те видео,
магнолијама, камелијама и азалејама дражесним, тако,
и невидљив сред паничне гомиле стајао сам само,

изгледала си заносно на растућој топлоти јаркој.

Осетио сам дим, видео ватрице што на пропланцима лижу,
људи су настављали корак упркос – што би морали да виде?
Велика пукотина појави се на плочнику, земља зевну тада,
заморена и згађена, да би нас повукла на линију нижу.

Драга,
Чини се да тако много
времена је прошло откад тебе нема...
И ја
морам да кажем тачније
да са сванућем постаје још мрачније

Ове улице су залеђене сада. Мој одлазак са повратком се спаја,
и пун сам жудње за нечим о чему немам спознаја
док у утонулом снегу мој посустали отац дане збраја,
унутра и споља, изнад, око, испод – трагању мом нема краја.

Драга,
Чини се да тако много
времена је прошло откад тебе нема...
И ја
морам да кажем тачније
да са сванућем постаје још мрачније.

УЗДАЈ СЕ У САМОГА СЕБЕ

Толико сам од тебе далеко
јездим по соби уздуж и попреко,
да ли Исус једино воли човека који губи?
На радијских таласа фону
неки тип на саксофону
литанију правдања нуди.

Махнита чежња у очима моје драге куца,
трља она лампу што јој међу бутинама врца
и нада се духу како излази са песмом.
У заборављеним стиховима живи неким она
и креће се снажно као од зомбија да је кова
дише смирено док љуља се клатна жезло.

Боље се уздај у самога себе...

Зарђали градови у талогу пропасти се краве,
фабрике локотом оковане, аутомобили крстаре
у околини граница њене визије.
Ох, ох, ох, ох, ох, ох, каже она,
док Исус објављује цвећа зовна
на све стране призора њене колизије.

Знаш да ја бих, да, ја бих,
Ја бих се уздао у самога себе.

Усред половине ноћи
стремим да се отргнем моћи
фантома и духова и вила.
У хиљаду и једној таму што обрисом сличи узору лика
њено мрмљање отвара сезам, и Али Баба и четрдесет разбојника
испаљују је са овога света.

Једног дана ћу се вратити и уздати у самога себе...

Далеко сам, ох, драга, негде хиљаду миља,
и једноставно не знам како реч да се свија
јер Исус једино воли човека који удари.
Али у стању смо, драга, да видимо јасно,
живот, ватра и лудило је све што знасмо
и изговори и изговори и изговори.

ХИГСОВ БОЗОН БЛУЗ

Не сећам се ничег више,
огњено дрвеће ивичи друм.
Не сећам се ничег више,
возим право до Женеве.

Седео сам у свом патију¹
било је врело
изнад девојке су промицале
њихове руже све у цвату.
Да ли си икада чуо за Хигсов бозон блуз?
Идем право до Женеве, драга,
да бих те томе научио.

Кога брига шта будућност доноси?
Црн је био пут и дуг, возио сам, возио,
стигао до раскршћа
ноћ је била тамна и врела
видим Роберта Џонсона
са гитаром од десет долара
стегнутом на леђима
у потрази за штимом.

Ах, али ево га и Луцифер са својим канонским правом
и стотинама црних чеда што му из чељусти геноцидних навиру
има истински убитачни стил
Роберт Џонсон и ђаво, човече,
не зна се ко ће чију кожу огулити.

Возим,
дрвеће огњено букти
седим и певам
Хигсов бозон блуз

¹ Патио означава уређени поплочани део дворишта, неретко ограђен зи-дићем, у којем се обедује или проводе часови доколице. У Аустралији он се често доводи у везу са перголом (наткривени ходници обрасли зеленилом). У песми, међутим, Кејв одредници *ratio* придружује реч *basement*: патио на којем седи лирски субјекат је тако нешто нижи од нивоа дворишне површине што је релевантан херменеутички детаљ. Тиме се, помоћу просторних односа, наглашава контраст између оних који промичу на површини, безбрижно утопљени у ефемерност и баналност савременог света, и лирског субјекта који, усамљен, хипнотички занесен Хигсовим бозон блузом, контемплира о судбини цивилизације (прим. прев.).

уморан сам, тражим место да одахнем
сви су сатови стали у Мемфису.

И у Лорејн мотелу врело је,
ужарено, зато га и зову жариштем
бирам собу и њен пријатан поглед
чујем човека како на језику скроз новом везе проповед
усијани кревет спремам у јефтином свратишту што крвари
док спремачице у брисалице своје јецају
и портири цупкају и танцују.
Кад се хитац проломи
у спиритуалном стилу
сви крваре
Хигсов бозон блуз

И ако ноћас умрем
сачрани ме у мојим омиљеним, жутим, кожним, лакованим
ципелама
и са мумифицираном мачком
и купастом капом
коју је калифат наметнуо Јеврејима.
Да ли чујеш моје срце како куца?
Да ли чујеш моје срце како куца?

Хана Монтана пева афричким саванама
док симулирана кишна сезона почиње
проклиње она перчин народа Зулу
и напредује даље ка Амазонији
сузе лије са делфинима...
Маи-Маи су појели Пигмеје, Пигмеји су појели мајмуне
мајмун има поклон којег шаље натраг теби.
Гле! Долази мисионар
са својим великим богињама и вирозом
спасавајући њих, дивљаке, својим Хигсов бозон блузом
Возим право до Женеве
Возим право до Женеве...

Ох, проклето свитање да се пробије,
кишни ме дани редовно растуже
у базену језера Толука Мајли Сајрус плута
а ти си најбоља девојка коју сам икада имао.
Не сећам се ничег више...

ИСУС САМ

Са висина си пао
приземљивши се на пољу
недалеко од реке Адур,
цветови су извирали из тла
јагњад избијала из утроба својих мајки.
У празнини испод моста
опорављала се, од гранчица и глине правила маске,
а ти си плакао под дрвећем покислим, капним,
застајала је утварна песма у грлу сирене.

Својим те гласом
зовем...

Ти си младић који се буди
прекривен крвљу што није твоја,
ти си жена у жутој хаљини
окружена чарима колибрија,
ти си девојчурак пун забрањене енергије
титраве у крилу таме,
ти си зависник који на леђима почива
у хотелској соби Тихуане.

Својим те гласом
зовем...

Ти си афрички лекар што канале сузне збраја,
верујеш у Бога, али нема сад за ту веру посебног олакшања,
старац си крај ватре што седи, магла што се морем ваља,
далеко сећање у уму творца свога, не видиш ли истине сјаја?

Својим те гласом
зовем...

Хајде да седимо заједно док не огласи се час...

Својим те гласом
зовем...

ДАЛЕКО НЕБО

Хајде, кренимо сада, моја једина, права љубави,
позови точиоца горива, нека струје нестане,
можемо се отиснути, отиснути ка далеким небесима,
гледати сунце, гледати како се рађа у твојим очима.

Хајде, кренимо сада, драги мој сапутниче,
отиснимо се ка далеким небесима,
гледајмо сунце, гледајмо како се рађа
како се рађа, рађа у твојим очима.

Рекли су нам да ће нас наши богови надживети,
rekli су нам да ће нас наши снови надживети,
rekli су нам да ће нас наши богови надживети,
али они су лагали.

Хајде, кренимо сада, мој једини сапутниче,
отиснимо се ка далеким небесима.
Ускоро ће деца да се успињу, да се успињу,
ово није намењено нашим очима.

Изабрала и препевала
Виолета Мишировић